

כאשר ירד אבי שי"ר מנכסיו כבר עמר שלמה יהודה ממבחר עלומיו והתחתן עם הרב ר' אריה ליב בעל "קצות החשן" לקחת את בתו לאשה⁽¹⁾. ואולם עלינו לדעת, כי הרב החריק הזה לא היה בזמן הזה עוד רב בעיר סטריא הקטנה, כי אם "מלמד" מופלג בעיר לבוב. לכן לא נתפלא על זה, כי נתן את בתו לכן ר' אהרן הייס לאשה. בעת ההיא היה שי"ר כבר "משכיל", ואולם חותנו לא ידע מזה. וכאשר הגיעה השמועה לאוני הר' אריה ליב, כי התנו יודע לדבר צרפתית, רנו ושחק. "יודע אני בחתני" אמר המלמד בשחוק מדול ברנו, "כי מדבר הוא לפעמים דברים בטלים; כסבור הייתי, שרק בשפה אחת ירבר הכל, ועתה אהה! גם בשפת צרפת ירבה שיחה". בלי ספק כנדרהו הותנו כתור צעיר מופלג בתורה, כי היה שי"ר בקי בספרות התלמודית כאחד הגדולים וגם בפלפול היתה ידו רב לו. ואמנם חרין הרב ראה"ו את משפטו על דבר הערות שי"ר לספר "אבני מלואים" של חותנו, "כי הן מעשה נערות כאשר יעשון הבחורים" ("האסיף" שנת תרנ"ד עמוד ק"ה). אבל החכם הזה דן בדבר לפי טעמו הוא ולפי טעם דורנו, ואולם בימיו של שי"ר התפלאו על חכמתו ועוצם פלפולו. את זה אנו רואים מדברי שי"ר עצמו, אשר בעת גדל כבר ושמו יצא לשם ולתהלה, לא בוש ב"מעשה נערות" זה, שהרי התפאר בפלפוליו בעת התחרה לקבל הרבנות בעיר טריאסט, או באחת הערים בגרמניא. ובתפצו לקבל סמיכה מגדולי הרבנים באיטליא הוא כותב לרעהו שר"ל (ביום י"ב טבת תקצ"ז): "ואם אולי נמצא נבולכם חלק ראשון מספר אבני מלואים על שו"ע אה"ע מחותני הנאון בעל קצות החשן ד"ל, או תראו שם בסופו נדפסים ממני כמה חדושים בתלמוד ופוסקים, מושכלים וקרובים לאמת" (אנרות שי"ר עמוד ר"ל — רל"א). ולא רק הוא בעצמו התפאר ב"מעשה נערות" שלו, כי אם גם בכתבי הרבנות, ששלחו לו נכברי עיר טרנופול ביום כ"ג כסלו שנת תקצ"ח, אמרו עם הספר בשבחו: "ומלבד זה שמנו עינינו על חבורי כת"ה שחבר בתלמוד והלכות בהגהות ונוספות לספר היקר אבני מלואים . . ." (כרם חמד ח"ד ע' רמ"ז). עוד נדע, כי בנעוריו פגע בכבוד הרב ר' יעקב אורנשטיין, בעל ספר "ישועות יעקב", כי הראה "לכל חרושיו אשר הדפים או [כונתו בל"ס על חלק רביעי על שו"ע אה"ע שנדפס בשנות תקס"ט — תקע"א ושי"ר היה אז בן כ"א שנה] את המקורים אשר מהם לוקח" (מכתמו לר') ולמן שטרן מיום ד' הנוכה תקצ"ד שנדפס בראש ספר "תשובות תלמידי מנחם ותלמיד דונש

(1) בעת אשר לקח שי"ר את בת ר' אריה ליב לאשה עוד לא העני אביו כל כך וכמה שנים הספיק מוונות לחוגג. וכך כותב שי"ר בשנת תקצ"ב (בעת אשר כבר השיא את בתו הבכורה): "משימרת פקודתי, אשר בזמנה שחרתי טרף לביתי זה כחמש עשרה שנה. מאז הייתי לאיש ויעזבתי שלהן אביו, תמה ואיננה. ונישארתי בלי מחיה בן ארבעים ושנים שנה עם זוגתי תחיה וארבעה ילדים יקרים."